

ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA
BIBLIOTECA

UNIVERSITAT CATALANA

PUBLICACIÓ QUINZENAL ADHERIDA A LA "FÉDÉRATION UNIVERSITAIRE INTERNATIONALE"

Redacció i Administració: UNIVERSITAT

Barcelona, 20 desembre 1933

EL REVOLT DE SANT FELIU DEL RECÓ, per E. Diaz-Costa

Els estudiants i l'Autonomia Universitària

HAN estat represes ja les classes a la Universitat autònoma de Barcelona; els estudiants omplen els claustres amb llurs converses, amb llur intercanvi d'aspiracions, ungit de la més franca companyonia. En aparença tot roman idèntic al curs darrer, llevat de les reformes materials que donen un gai aspecte a l'interior de l'edifici.

Però... hem dit en aparença. En realitat, una nova estructuració interna s'empara del nostre primer centre de cultura; hem donat un pas decisiu vers la completa regeneració de l'ambient, de les coses i de procediments caducs i poc dignes. Un esdevenidor d'amples horitzons, s'albira fent camí.

Cal que meditem amb serenor el que fou, el que és i, sobre tota altra cosa, el que ha d'ésser la Universitat, si la immensa majoria de catedràtics i d'estudiants treballen, amb seny i entusiasme, en pro dels nobles ideals de catalanització docent.

Per la gràcia d'aquesta meditació, pararem compte en la transcendència dels fets, i bandejarem, per a sempre, actes contraproduents en pugna amb la gran responsabilitat que ara ens pertoca — i molt perillosos en l'època que vivim.

La Universitat nova neix nua de tota mena d'errors, més també de mèrits. No l'hem de considerar camp experimental d'egoismes i de confusions, sinó baluard de la nostra espiritualitat, que hem de revistir del màxim prestigi.

Som al temps de les iniciatives depurades i generoses, del treball ferm i constant per tal d'atènyer el triomf legítim i veritable. Imposem-nos els sacrificis que calguin, tenint en compte, però, que sacrifici mai no vol dir claudicació.

Cal que tothom col·labori a l'obra constructiva de la Universitat Catalana, de manera que, en tastar-ne els resultats, senti cadascú el noble orgull d'haver aportat el granet de sorra de la seva ajuda. Unicament així l'obra de tots serà per tots defensada i enaltida.

Precisa, simplement, d'ésser patriotes, d'adonar-nos que ho som i de demostrar-ho amb tasca profitosa a favor de l'ideal totalitari de la Universitat nacional.

Es el moment d'encetar l'empresa que, ara tenim una base autonòmica en la que, si bé s'hi assenten les possibilitats d'avui, no hi caben pas les nostres aspiracions de sempre. Tot i això, és la primera fita i no la podem menyspreuar.

No pretenem dogmatitzar. Lluny de nosaltres aquest propòsit anti-universitarí! Sols exposem, amb senzillesa, la nostra opinió, plasmada en la mateixa raó d'ésser de la Revista, i que creiem compartida per una massa enorme de companys.

Posseïm el secret del triomf. Retrobem-nos, doncs, estudiants de la terra, i la autonomia que ara aponcella serà, temps a venir, penó de màxima llibertat.

Som els qui primer usdefruitem l'autonomia. Estem obligats de marcar la pauta als nostres seguidors. Fressem-los un bon camí; que mai no puguin titllar-nos de febles i d'indiferents! Companys! Per Catalunya, sempre avant!

F. A. i O.

Responsabilitat

per Amadeu Vives

El dia 2 d'aquest mes de l'any passat morí, a Madrid, un gran home, un gran artista, un gran català. La seva ploma havia honorat el primer número d'aquesta Revista i més d'una vegada ens havia encoratjat en les hores de dubte. Perquè creia en l'esdevenir del nostre universitarisme, treballà amb l'entusiasme més pur a favor de la nostra causa. Malauradament, els treballs que ens havia promès per als estudiants catalans, ja no els escriurà ningú. Per a no restar orfes del tot de les seves lliçons, plau-nos publicar avui, homenatjant així la seva recordança, els següents paràgrafs, trets d'un carnet de notes de la seva taula de treball: Són uns dels darrers instants íntims d'una vida intensa i fruitosa, que qui sap si anaven dedicats als estudiants de Catalunya.

N. de la R.

Totes les coses que fem tenen, després de fêtes, una trajectòria eterna. D'aquesta veritat, pocs homes en tenen el tast, i moltíssims es moren sense heure'n esment. Totes les coses que escrivim a la pissarra del temps, escrites queden per sempre, i mai més, siguin bones o dolentes, no podran ésser esborrades. Aquella màxima que diu que l'home és fill de les seves obres, vol dir que la vida humana, cada dia es teixeix dels seus propis pecats i de les seves pròpies virtuts. Més després de teixir la pròpia vida, encara queda ressonant en l'infinit la campana de la responsabilitat. Les coses que hem deformat amb les nostres mans, deformades queden i poden ésser perdonades, més no que no hagin estat fêtes. Això és un impossible metafísic. Els que no hagin perdut la sensibilitat, tindran algun cop en la vida la sensació de l'irreparable.

Costa molt en la vida d'acostumar-se a la idea que hi ha coses irreparables. Sols ens hi acostumen a cops de mall al cap, a horribles sacsejaments de les nostres entranyes. Com que sempre girem l'esquena a les nostres accions, ens sembla sempre que tot es pot reparar. En realitat, no es repara res, sinó que es substitueix, essent la vida un seguit de substítucions. Ens en conformem i arribem a no ado-

nar-nos-en. Mes totes les nostres accions que no siguin d'ordenació, de coordinació, de creació, de procreació, en una paraula, que no se encaminin al bé, a la vida del cos o de l'ànima, totes són irreparables. Mes del mal que fem en quedrà, eternament, una acusadora desferra.

Volcainàtiques

Díaz-Costa, plasmador de rebel·lies

A propòsit de l'Exposició que el nostre amic i col·laborador, Díaz-Costa, ha celebrat a la Sala Barcino, des del 25 de novembre al 8 de aquest mes, algú ha dit que aquest meritíssim pintor va començar empaitant gitano. Encara que no fos ben bé aquest el seu començament, és cert que empaitava gitano al principi de la seva carrera artística. Els gitano fugien; els seus visatges escanyolits, les seves positures besllumadores, els seus ambients misteriosos, foren atrapats i *domats* pel nostre pintor. Per això els seus gitano viuen i sembla que, silenciosament, embullin una conxorra per a enganyar-nos a nosaltres i tot.

Després, Díaz-Costa, començà a empaitar la *natura*. L'altre dia li dèiem, a la Sala Barcino: —«Aquests arbres són tan indòmits com aquells gitano; es blinquer, irats d'impotència. Volen fer-te quedar malament. I tu, cínic, els veus més *arbres*, més bells, més àgils, més vius...»

Qualsevol dia tindrem l'amic Díaz als Pireneus, domant muntanyes. No hi valdrà que cruceixin, que s'emboirin, que es posin flocs de neu allà on escauria un verd o un blau. En Costa ens presentarà les muntanyes arbordes, enceses, retudes pel pinzell que ha sabut retre gitano, masies, eres i arbedes.

D. ESCOLÀ.

Ja sou subscriptor de
UNIVERSITAT CATALANA?

ESTUDIS POLITICS

Catalunya, jerarquia

per R. Gay de Montellà

II I DARRER

Concepció subjectiva

Consulteu els textos d'Hauser⁽¹⁾ i de Ruyssen⁽²⁾, i veureu com aquests autors fonamenten el principi de les nacionalitats en la voluntat dels pobles.

Hi ha nacionalitat quan existeix el consentiment i la voluntat expressada per diversos pobles de viure conjuntament com una unitat. Es el plebiscit de què parlaven els autors francesos quan preguntaven «*Qu'est ce qu'une nation? La nation est un plebiscite de tous les jours*». La conclusió dels esperits miops és que en tots els moments i en totes les circumstàncies, la constitució o l'estatut polític d'un país pot ésser modificat cada dia per mitjà d'un plebiscit, única manera de fer patent la voluntat del poble. Sistema exposat, car si fos així, les nacionalitats dependrien del caprici dels desaprensius que sabessin organitzar els plebisctits. D'això se'n dedueix que, si estreta és la concepció objectiva, no ho és menys la subjectiva. La primera considera només les causes del fenomen nacionalista segons els principis d'un determinisme materialista que arrecona l'originalitat de l'actuació de la part anímica de l'home. El segon sistema es destaca de les contingències i perd l'encadenament amb les causes, i el de aquestes amb els efectes, isolant la voluntat nacional artificialment.

Concepció de coincidència d'elements

La doctrina italiana, i al cap d'ella Maximi, professor de Torí, dóna una nova concepció del principi de la nacionalitat. «La Nació és una Societat natural d'homes que la unitat de territori, d'origen, de costums i de llengua porta a la comunitat de vida i de consciència social». Aquesta teoria insisteix, amb raó, sobre el fet que, per damunt de tot, ha d'imperar la voluntat dels individus. Les consideracions racials, lingüístiques, religioses, culturals, jurídiques, etc. no tenen pas tanta força com la voluntat ferma i indestructible d'una població que refusa de romandre dins d'una comunitat nacional l'origen ètnic i la llengua de la qual no formen el seu substracte físic.

No obstant, aquí l'error rauria en el fet de considerar la voluntat com una força cega i sense recolzament. L'home no s'improvisa pas. La nació, com l'individu, és el substracte d'un llarg passat d'esforços, de sacrificis i de devotions. Una nació és un principi espiritual resultant de les forces i de les complicacions profundes de la història.

D'aquí que la voluntat d'ésser un poble, *una véritable Nació*, recolza sobre el sentiment nacional. Aquest sentiment nacional recolza damunt de un pensament comú que el nodeix, i aquest pensament comú no pot, normalment, existir més que dintre d'un

(1) «Le principe des nationalités», 1916.

(2) «Le problème des nationalités», 1916.

poble que realitzi alguna d'aquestes condicions: tenir el mateix origen ètnic, parlar la mateixa llengua, haver rebut la mateixa herència moral i intel·lectual, haver conviscut sota l'imperi de les mateixes lleis, haver experimentat les mateixes joies i ésser turmentat pels mateixos sacrificis i els mateixos dolors.

Les transformacions nacionals

Les nacionalitats no són principis variables, damunt dels quals l'acció dels individus i la política dels Estats resten incrustats fins a morir. No. El sentiment nacional neix, creix, es transforma, i s'anquilosa i mor, com moren els organismes. Evolució que té una durada i un ritme variables, la qual cosa vol dir que no es pot fixar data precisa de la naixença del sentiment de nacionalitat, però sí que es poden fixar els períodes d'ascensió i floreixement, de consecució del zenit de les seves glòries, i de decadència o postimeries anunciadores de la desaparició. Això explica que és inútil en els forjadors d'Estats pretendre que l'Estat, formació política, hagi de comprendre tots els elements de la integratge nacional, miracle que solament s'ha donat de segles a Anglaterra i a França, exemples de veritables Estats nacionals. En canvi, les situacions anormals o de no coincidència són en la majoria dels Estats d'Europa. Per a realitzar l'ideal de l'Estat nacional (somni permanent de Castella), és precís eliminar o assimilar la minoria nacional o els conglomerats que viuen dintre de l'Estat amb ideals nacionalistes.

Si això no s'aconsegueix, el malesestar es perpetua i és font de trasbalsos polítics. La solució, aleshores, no consisteix en mides descentralitzadores administratives, perquè aquestes no-

més arriben a l'epidermis del problema. La satisfacció del govern i del regionalisme autonòmic sols s'aconsegueix pel reconeixement del dret de la nacionalitat a posseir el seu Estat, sense interferències ni mediatitzacions. Mes, per arribar a aquest ajustament de concepcions polítiques que són la base d'un Estat federal o federat, cal que existeixi *veritable caràcter nacional i plena voluntat nacional*.

El secret que serveix de base i aglutinant de tots els moviments polítics de Catalunya, és una unitat de pensament i d'actuació que anomenem sentiment de nacionalitat. Malgrat l'acció disgregadora i desfigurativa dels moviments biològics que surgen en l'Estat espanyol, i de la actuació constant dels elements invasors que treballen per arrencar a Catalunya la consciència col·lectiva, el sentiment col·lectiu, com una corrent subterrània invisible que és la veu de l'estirp, dóna vida a la comunitat catalana.

R. GAY DE MONTELLÀ

«Catalunya, nació mediterrània».

Llibreria ● Papereria
 ● Impremta ●
 MATERIAL ESCOLAR DE
Vda. de Rosals

Fàbrica de cartipas-
 sos i llibres ratllats

Despatx: Portaferrissa, 30

Tallers: Camprodon 14. Tel. 17713

Desarmament i seguretat⁽¹⁾

per J. Estelrich

Inutilitats dels armaments

Els pobles, els nostres pobles, saben ja que els armaments, amb llur instrumental colossal i monstruós, són un utilitatge feixuc i inútil, símbol enganyador d'una força sense puixança i d'una defensa sense seguretat. La pau internacional no és pas un ideal devers el qual cal tendir, preparant així un millor esdevenidor llunyà. No, la pau internacional és una necessitat urgent, immediata, vital, absoluta, de la humanitat actual; els pobles, la civilització i l'economia la exigeixen. Es tracta, doncs, d'abolir l'anarquia internacional que sempre és injustícia i estretor espiritual i moral. No es tracta, tampoc, de fer la guerra menys atroç i d'abolir certs mitjans de destrucció. Es tracta d'abolir la guerra. Es absurd de voler-la humanitzar. Ai las, ja es massa humana. Es difícil de no admetre, amb l'amargor inherent a aquesta constatació, que si es tractés d'humanitzar la guerra, fóra més de la competència de les societats de la Creu Roja que d'una Conferència del Desarmament.

Hom ha posat la guerra fora de la llei; hom ha mort la neutralitat. Si és així, perquè donar lleis a la guerra? Per què estudiar el dret dels neutrals? Hi ha més: si un home del carrer—ha observat un amic nostre—porta un revolver, allò que més cal comptar, no

és pas especialment la llargada de l'arma o el seu calibre, sinó saber si l'home que el duu és un bandit o un gendarme.

En fi: hi ha textos, acords i obligacions. Cal que els Estats i els Govern s'els respectin i els observin i cal que aquests textos siguin menys interpretats però més aplicats i millor aplicats. El Pacte existeix; no és una broma ni una il·lusió; el Pacte existeix i això ha de penetrar a la consciència dels nostres pobles. El Pacte existeix i constitueix un compromís d'honor. Hem vist massa la contradicció entre els actes dels ministeris de defensa nacional i els actes dels ministeris de negocis exteriors. Hem vist massa com els Estats parodiaven l'Evangeli tot fent que la mà dreta ignorés els gestos de la mà esquerra. El Pacte existeix i cal esforçar-se a crear i a garantir l'ordre internacional. Però aquest ordre serà inestable mentre apareixin els tristes fantasmes de les lluites recents. Aquest passat deplorable ha d'ésser liquidat per part dels uns i dels altres. Ens pronunciem, sense hipocrisia, pel principi de la igualtat i seríem infidels a nosaltres mateixos si no exposéssim tot el nostre pensament; nosaltres els neutrals d'ahir, esperem veure acabar i desaparèixer aviat aquest període ple d'incertitud, de temences i de desastres que ha estat la post-guerra.

(1) Ens plau de traduir—donada l'actualitat internacional del tema—aquests fragments d'un discurs pronunciat, a la Conferència Interparlamentària celebrada a Ginebra l'any 1932, pel Sr. Joan Estelrich President de l'Associació Universitària Catalana pro Societat de les Nacions adherida a la F. U. I.

Seguretat moral

La meva presència en aquesta tribuna em recorda unes paraules que pronunciava, fa tot just uns onze mesos, en aquesta mateixa sala, en un congrés de menor importància que aquest, però de passió igual, si no més viva. També parlavem, aleshores, de seguretat, naturalment. Jo parlava d'una seguretat tan essencial com la dels Estats: la seguretat de la persona humana, la garantia que la personalitat de l'home serà respectada en allò que constitueix la seva essència: és a dir, en el seu caràcter, en el seu esperit, en el seu estil, en fi, en tot allò que és expressió original de l'ànima, en tot allò que es tradueix en una cultura. Heus ací la primera seguretat que l'home complet, l'home modern, reclama sempre. Adhuc és possible—car és humà—que si deneguem la seguretat a tal persona aquesta es vegi empesa a desconeixer i rompre les altres seguretats.

Afegia que certa literatura pacifista ha estat més aviat perjudicial a la causa de la pau, per la seva ignorància de la natura de les lluites humanes. Tot d'una que les societats humanes foren constituïdes, sorgiren lluites entre elles. Hom comença per menjar-se el enemic; després hom ha anat evolucionant fins a voler-lo desnacionalitzar.

per la tècnica sàvia de l'assimilació. El progrés que el nostre segle ha de realitzar és de transformar els procediments de lluita, de tal manera que aquesta lluita esdevingui simplement intel·lectual. En conclusió: tant ens han de preocupar les guerres com les pròpies causes dels conflictes armats. Hi ha nombroses poblacions europees que es troben en estat de guerra moral. I, sense seguretat moral no hi ha seguretat política. Aquí hi ha el caire més agut del desarmament moral. Els qui estimen realment la pau han de procurar suprimir aquestes causes pregones, substancials, que engendren la discòrdia entre els pobles.

Justificació

UNIVERSITAT CATALANA, sense perdre mai, la seva personalitat, orientació i independència, s'adhereix a la «Associació Universitària pro S. d. N. Fédération Universitaire Internationale», per creure interpretar així fidelment els anhels de pau universal que senten els estudiants. Pròxim a celebrar-se el Xè Congrés de la F. U. I., publicarem oportunament una extensa informació d'aquest acte solemne i insertarem les conclusions aprovades d'una notable transcendència per a la nostra Pàtria, cada dia més abocada a la realitat europea.

Llibreria Cervantes de RAMON MALLAFRE CONILL

Compra Venda de tota mena de llibres antics i moderns.

Especialitat en llibres de text — Literatura Art — Ciència — Dret — Medicina — etc.

Tallers, 82 (al costat P. Universitat)
Telèfon, 22230. - BARCELONA

ACADEMIA BAIXAS

Dibuix i Pintura

Preparació per les assig-
natures de dibuix, Arqui-
tectura, Enginyers, Aparelladors, Peritatges, etc., etc.
Pi, 1, primer, 1.a - Barcelona

El Prof. Th. Ruyssen a Barcelona

Hem estat honorats aquests dies amb la presència del Dr. Th. Ruyssen, eminent filòsof, President de l'«Association de la Paix par le Droit», director de la Revista *La Paix par le Droit* i Secretari General de l'«Union Internationale des Associations pour la Société des Nations».

El Prof. Ruyssen parlà a «Conferència Club» sobre *La position actuelle du problème de la Paix*.

Va començar la seva dissertació, fent una exposició general dels problemes del moment actual. Va assenyalar, com una de les causes de la catàstrofe econòmica, les barreres duaneres que s'alcen infranquejables en un moment en el qual caldria el lliure canvi, si no absolut, bastant general, almenys. Recorda que, a causa d'elles, quan milers i milers d'essers no tenen per menjar, hi ha llocs en els quals cal llençar l'excés de blat i de moresc. A Nord-Amèrica — recorda — s'està sostenint la calefacció amb el cafè inutilitzat la passada collita.

Des del punt del filòsof i del sociòleg explica l'insigne professor que el moment actual està caracteritzat per l'anarquia que és conseqüència de la següent contradicció, una vida internacional poderosa, amb mitjans de comunicació intel·lectuals rapidíssims entre els més diversos països.. i una perillosa exacerbació dels nacionalismes i orgullós interès dels Estats a bastar-se ells mateixos.

En el terreny de les contradiccions, recorda, així mateix, M. Ruyssen que el règim democràtic sofreix una paràlisi a molts països precisament quan internacionalment es reconeix el valor suprem de la democràcia. La Lliga de Nacions — diu — és «una ciutat» de nacions, essencialment democràtica,

puix que en ella tenen veu i vot els petits igual que els grans. I, per això mateix, que és democràtica, és combatuda pels països que no ho són. No per atzar es retira el Japó de la Lliga de Nacions, sinó perquè al país dels «samurais», no hi podia haver concordança entre el seu règim interior i aquesta aspiració internacional. No per atzar tampoc es retira Alemanya de la Lliga de Nacions tantost hi advé un règim antidemocràtic. Recorda, a propòsit d'això, el conferenciant, que l'any 1919 es va inaugurar, amb la Lliga de Nacions, un mètode d'universalitat.

Exposa M. Ruyssen els fracassos de la Lliga de Nacions, fracassos, segons després va definint, que de cap manera no es deuen a l'organisme en si, sinó a circumstàncies alienes a ell. Assenyala igualment la labor positiva que fins a la data ha descabellat, i que és veritablement lloable pel que es refereix al Tribunal de La Haia, matèries d'Higiene i Economia, repressió del tràfic d'estupefaents, protecció a la dona i al nen, cooperació intel·lectual i protecció al treball... I ara davant de fracassos i èxits, davant la situació internacional, cal elegir — diu l'insigne conferenciant — entre confessar la derrota de la Lliga de Nacions i tornar als antics mètodes, o seguir el camí emprès. La seguretat individual dels pobles és un mite, per no dir un sarcasme. Quant a pactes i aliances: no ens va ensenyar el que valen la lliçó de 1914?

L'altra temptativa ens porta a la fidelitat, al principi de la universalitat proclamat en 1919, i a buscar, per una crisi internacional, un remei internacional que fonamenti la justícia, la concòrdia i la pau.

L'eminent professor M. Ruyssen fou molt aplaudit.

Xe Congrés de la F. U. I.

És precisament en aquests moments d'inquietud internacional i de greus aconteixements, quan tindrà lloc el Xè Congrés de la F. U. I. Les cartes rebudes a la Presidència de la Federació demostrén plenament que les associacions nacionals que la formen, tenen en aquests moments una gran serenitat i que tots estan disposats a treballar en favor de l'aproximació de les joves generacions dels diversos països. No és pas a l'hora de les dificultats quan tenim d'abandonar la nostra tasca. Tot el contrari, creiem, que en l'hora present la nostra Federació ha d'estar disposada a complir la tasca que s'imposà un dia.

Segons les impressions que ens comuniquen del Secretariat de París, el pròxim Congrés tindrà una gran importància i constituirà una gran manifestació dintre de l'activitat de la nostra Federació.

Aquest Congrés tindrà lloc a París els dies 27, 28 i 29 d'aquest mes de desembre. No podem, encara, donar en aquest número de la nostra Revista un programa de les sessions i recepcions que tindran lloc durant els dies del Congrés.

Hi hauran cinc comissions d'estudi: Història, Cooperació intel·lectual. El Dret dels pobles. Economia Internacional. Problemes de Política exterior. (Països dels quatre. Societat de Nacions, Conferència del Desarmament).

Es tractarà, també, amb tota amplitud, del problema antisemita que tanta d'importància

revesteix a l'Europa Central i Oriental, i que avui ha adquirit una gran actualitat degut als aconteixements d'Alemanya.

Confiem i fem vots perquè la tasca del nostre Congrés sigui profitosa per a la causa de la pau, del ressorgiment econòmic mundial i de la col·laboració entre els pobles.

Bibliografia

DUPUY, Jean.—«Desarmement et Sécurité.—Après 18 mois de Conférence».—Publication des Associations Françaises et du Comité d'Action pour la S. d. N.—Paris.

Interessant opuscle en què M. Dupuy, secretari general del «Comité d'Action pour la S. d. N.» i President de la F. U. I. recull els diversos aspectes del problema del desarmament, com es pot veure en l'índex que copiem a continuació: «La Conférence dans sa deuxième année et son ajournement: I. Pourquoi désarmer? II. Une nouvelle base possible de discussion. III. Sécurité. La détermination de l'agresseur. IV. Pas de réarmement! V. L'égalité des droits. VI. La limitation budgétaire, VII. Le désarmement: a) Les effectifs. b) Le matériel. VIII. L'arme chimique et bacterienne. IX. La fabrication et le commerce des armes et munitions. X. Le contrôle international. XI. Le désarmement moral. XII. L'action des Associations françaises pour la S. d. N.

M.

AGENDA ESCOLAR BASTINOS - 1934

232 pàg. 14 x 10 cm. amb més de 150 fotos i gravats i 8 làmines en color, contenint fòrmules a recordar, santoral, dades útils i curioses, art, invents, aconteixements de l'any i Concursos amb esplèndids premis

Un present molt indicat per a Nadal i Any Nou

Preu de l'exemplar, 1 pta. Per a Col·legis, de 1 a 10 exemplars, 0'50 pts.
de 11 a 25 exemplars, 0'40 pts.

LLIBRERIA BASTINOS. - Pelayo, 52. - BARCELONA

L'ESFONDRA DA^(*)

(Fragment del tercer acte)

ESCENA I

Esteve.-I què, Ros-negre, has ballat
gaire?

Ros-negre.-Per' nar tirant. L'envelat
m'és estret. Si no és un xotis
que és un que es té de ballar
gairebé d'amagatotis;
si és un vals o bé un pas-doble
que un té de pencar-hi el doble
per poder-hi disfrutar
no deixo lloc a ningú
a cops de colze i empentes.
Ballo el vals a les palpentes
que és com es té de ballar.

Papasastre.-El Ros-negre és una fera
ballant, però amb el meu gep
li estronco la balladera:
perd el punt i perd l'estrep.
En un vals de poc m'escanya;
m'engrapa el gep i em diu: ep!
que sóm a pla i no a muntanya.
Encara hi riu la Felipa.
Com que havem seguit ballant,
com que ha vist que no m'empipa
ni em dol, la broma que em fan
m'ha dit com qui ho diu cantant:
Geperut, boca de pipa
volta que volta, noi gran,

Volta que volta, Felipa,
'gafa't fort i vés voltant.
Valsos i boca de rosa
per qui es vulgui marejar;
la Festa Major se'ns posa
viva, al palmell de la fmà
com una essència tan forta
que en ser davant de la porta
de cada casa, en tornar
preguntem a cada porta:
quantes portes diu que hi ha?
'gafa't fort, boca de pipa,
'gafa't fort i vés voltant.
Volta que volta, Felipa,
volta que volta, noi gran.

Ros.-Mira aquest, com es destapa.
Aquest només s'espavila
i us enraona a les nits.
Si el vinet fos com la til·la
geperut, clapa que clapa,
amb un got de til·la als dits.
El vinet el treu del mapa
i li fa els ulls més petits.

Papast.-Felipa, volta que volta
amb la sina desimbotla.

Ros.-Calla, calla, poca-solta,
me'n vaig per no escoltar més
el teu parlar, que em revolta
com el sac dels teus diners...

(*) Drama original d'Ignasi Agustí, a punt de presentar-se.

Opinions

Sobre la Universitat Autònoma

pel Dr. Tomàs Carreras i Artau

«L'organització de l'autonomia docent i pedagògica ha d'ésser obra de la Universitat mateixa; el Patronat ha de limitar-se a recollir íntegrament la tasca de la Universitat i a revisar-la, però no per a corregir-la en bon sentit o en mal sentit, sinó senzillament per assegurar-se que l'Estatut de la Universitat Autònoma és perfectament *constitucional*, és a dir, que en ell queden garantides per un igual l'ús de les dues llengües i el desenvolupament normal de les dues cultures. I és en aquest sentit que la redacció *definitiva* de l'Estatut, pel sol efecte de tramitar-lo i fer viable la seva aprovació simultània pel Ministre d'Instrucció Pública i pel Consell de la Generalitat (article 6è del Decret d'1 de Juny), ha d'ésser obra del Patronat. Si hom no admet aquesta interpretació, quina mena de autonomia fóra aquesta, que de bell antuvi fóra *imposada* des de dalt, baldament ho fos a la llum del criteri d'un grup selecte de professors? Per altra banda la composició mateixa del Patronat, els membres del qual han estat elegits per amdós governs, sense prèvia consulta o proposta de la Universitat o de les Facultats, no és pas la més apta per a recollir, ni tan sols *presumptivament* l'esperit de les Facultats i de la Universitat de Barcelona.

«En canvi l'organització de l'autonomia econòmica hauria d'ésser obra preferent per no dir exclusiva del Pa-

tronat. Aquesta part importantíssima i molt feixuga de la implantació de l'autonomia, justificaria tota sola l'existència del Patronat sobretot en les primeres passes del nou règim. El Patronat ha de donar efectivitat plena a l'article 3er. del Decret de l'1 de Juny, reconeguda la subsistència de l'actual patrimoni universitari com a base mínima i inicial del nou règim, incumbeix al Patronat gestionar la dotació complementària dels pressupostos generals de l'Estat. La forma més eficaç i alhora autonòmica d'aquesta dotació fóra el cupus econòmic. Altre tant hauria de gestionar-se prop del Govern de la Generalitat, per tal que amb aquest subsidi doble la futura Universitat pugui viure dignament.

«L'actuació del Patronat ha d'anar cessant a mesura que es vagí vigoritzant la Universitat autònoma; i el sígne millor d'haver estat assolida la normalitat universitària serà el dia que el Patronat quedí reduït a una institució de respecte, per que la comprensió mútua de les dues cultures que conviuran en la Universitat de Barcelona faci innecessària la missió genuïna d'aquell organisme, la qual missió consisteix a actuar com a Tribunal de Garanties».

(«De l'opuscle *La Universitat Autònoma de Barcelona i el Patronat Universitari*»).

Noves

«Una altra mena d'amor».

Es el títol del darrer llibre de D. Dalmau Janer. Està escrit en forma de cartes que són el pretext per a fer una sèrie d'interessants i amables comentaris sobre l'amor, encara que algun d'ells sigui discutible en l'enfocament o en les conseqüències. L'estil, fugint del barroquisme floralesc del dia, és d'una discreta i normal naturalitat.

El català que s'hi empra és impecable de lèxic i de sintaxi. En l'obra hi palpita un cordial accent de sinceritat que vibra amb passió en totes les pàgines. *R.*

- No ha estat possible de continuar en aquest número els articles del Dr. Coroleu i d'A. Campmany. Aniran en el número vinent.

- El proppasat mes de Novembre morí a Itàlia l'il·lustre romanista V. Scialoja. En pau reposi.

- Aquest mateix mes es commemora a Bascònia amb solemnes cerimònies el XXX aniversari de la mort

d'Arana Goiri. «Universitat Catalana» s'associa ferventment a l'homenatge.

Centenari de Ramon Llull.

El dia 7 dels corrents tingué lloc l'arribada dels estudiants valencians i balears; foren rebuts amb grans mostres de companyonia. El mateix dia, a la tarda, es celebrà al Casal del Metge l'acte pro revalorització de la Llengua en el qual parlaren J. Granados per la F. N. E. C.; Vicenç Rodríguez per l'Agrupació Valencianista Escolar i Fèlix Pons per la Societat Cultural de Mallorca. El dia 8 sortiren plegats cap a Montpelher.

Nou Consell de Govern de l'A. U. pro S. d. N.

Sr. J. Estelrich, President. Prof. Dr. Josep M.ª Trias de Bes. Pr. Dr. Joaquim Balcells. Pr. Dr. Pere Bosch Gimpera. Sr. Josep Vives Giner. Sr. Narcís de Carreras. Sr. Salvador Sorjús. Sr. Jaume Carrera Frexe. Sr. C. E. Mascarenyes, Secretari General.

- Totes les publicacions de la «Fédération universitaire internationale pour la S. d. E.», poden demanar-se al «Servei de Llibreria» de l'Associació

Acadèmia DALMASES

Conferències de totes les assignatures corresponents a les
Carreres d'Enginyer, d'Arquitecte i Pèrits Aparelladors

FACULTATS DE CIENCIES

Professorat constituït per Arquitectes,
Enginyers i Doctors en Ciències

DIRECTOR:

Josep M.ª de Dalmases i de Plandolit

Passeig de Gràcia, 19. - BARCELONA. - Telèfon, 20970

ció Universitària pro S. d. N. - Claris 24, entl. Ciutat.

- El n.º 42 de «La Nació Catalana», publica un interessant article de Xavier Riells sobre «La finalitat del III Congrés universitari català». Recomanem a tothom la seva lectura.

- El dia 30 del proppassat novembre el Pr. Castro Rial, de la Universitat de Santiago de Compostela, donà a «Palestra» una conferència sobre les orientacions actuals d'aquell centre docent. Historià la seva fundació, les lluites, mantingudes contra tota mena de professors centralistes, en nom del sentiment galleguista; lloà les figures de Boveda, Castelao, Otero Pedrayo, Del Riego i del nostre bon amic A. das Casas. Expressà el seu reconeixement als homes que, com el Prof. A. del Castillo —actualment a la Universitat de Barcelona— comprengueren, perfectament el problema de Galícia, sense ésser-ne fills. Fou ferventment aplaudit.

- Ha estat nomenat Rector de la Universitat Autònoma de Barcelona

el Dr. P. Bosch Gimpera. El felicitem ben cordialment.

Lleida.

El Ministeri d'Instrucció Pública ha atorgat una subvenció de 5.333 pessetes a aquest Institut de Segona Ensenyança, per a les despeses d'installació d'aquest centre al nou edifici.

- Com a conseqüència d'una infecció tifoidea, ha mort l'alumne que fou d'aqueix Institut, En Joaquim Cugota.

Trametem el més sentit pèsam a la família del company difunt.

- Ha estat resolta, en forma provisional, l'habilitació de locals per a rependre les classes en aquest Institut. Els cursos han estat distribuïts pels diversos llocs de la manera següent: Els dos primers cursos, donen les seves classes a l'antiga residència dels Jesuïtes, i els quatre restants, a l'edifici de la «Casa de Socors». Els locals no són pas molt confortables però sabrem estar-hi amb l'esperança de tenir ben aviat un edifici nou.

Imp. F. Camps Calmet. Tel. 54, Tàrrega

UNIVERSITAT CATALANA

(Butlletí de Subscripció)

En *carrer* *n.º*

qui viu a *carrer* *n.º*

se subscriu a UNIVERSITAT CATALANA per un any. ()*

(*) A la Universitat	3'50
A domicili	5'00
A fora	4'00

Acadèmia

ESCLASSANS

Balmes, 25

Barcelona

Enginyers i Tècnics Industrials-Arquitectes-Batxillerat
Pèrits Aparelladors

Ingrés a les Escoles d'Agricultura
de la Generalitat de Catalunya

Ingrés
Universitari

Dibuix, Pintura i Escultura per a ingrés i carreres

● Classes independents per a senyoretes ●

VDA. LLUIS SOLER PUJOL

Plaça Francesc Macià, 8

Telèfon. 10445

Col·leccions d'Història Natural.
Osteologia. Biologia. Tecnologia.

ELS PROVEIDORS D'UNIVERSITATS, INSTITUTS, ACADEMIES,
ESCOLES D'ART I COL·LEGIS PARTICULARS

Consulteu el nostre catàleg il·lustrat amb nombrosos gravats, que serà lliurat gratuitament a
tots els Centres d'instrucció que ho sol·licitin.

VENDES AL COMPTAT I A TERMINIS

JOSEP PORTER LLIBRETER

MONT-SIÓ, 3 BIS, PRAL. SEGONA. TELÈFON, 16792

BARCELONA

APARTAT DE CORREUS, 574. Adreça telegràfica, «PORTELIBER»

COMPRA, VENDA I CANVI DE LLIBRES I GRÀFICS DE TOTES MENES

Incunables, Manuscrits, especialment en llengües romàniques i amb miniatures, Obres esgotades. Impressions modernes de luxe o limitades. Relligadures artístiques o històriques. Gravats. Dibuixos. Aquarel·les. Autògrafs.

Informacions bibliogràfiques Formació i organització de biblioteques Recerques d'obres esgotades o rares. Servei de liquidació de biblioteques Publicació de Catàlegs per matèries de les obres que tenim en venda Van publicats catàlegs i llistes d'obres de les següents especialitats bibliogràfiques: Bibliografia, Bibliofília, Incunables, Arqueologia, Belles Arts, Medicina, Dret, Religió. Amèrica, Catalunya, Espanya, Madrid, Barcelona, València, Viatges, Música, Publicacions periòdiques i moltes d'altres El darrer catàleg aparegut, contenint 2000 obres sobre Belles Arts i Arqueologia, s'envia franc a qui el demani :: ::

mogènit del monarca, l'aleshores infant Alfons, segons resulta de les paraules continuades després de la seva signatura.

Al revers i al centre del document, amb lletra còtmana, hom llegíx: «**P**riuilegium vocatum Recognouerunt proceres.» Més a la dreta i amb lletra del segle XV: «*in libro virido f. ccxl*. A sota i encara al centre: «*Petrus Secundus*». A la part immediata al pleg inferior on hi ha els trepats dels quals penja el segell reial, i en sentit invers a la resta de l'escriptura: «*Nobis custumes especiales de barcelona conformades per lo senyor Rey en Pere.*» En l' altre extrem: «*Petrus i.i.*» I al marge dret, amb lletra moderna i en direcció vertical: «*Legajo n.º 2 Pedro 3.º*»

* * *

Designem respectivament amb les lletres A, B i C les compilacions dels anys 1495, 1588-89 i 1704, les variants de les quals, com ja hem dit, anotarem. També s'indicaran les particularitats paleogràfiques del document en les corresponents notes. Una ratlla vertical i una xifra a la seva banda superior dreta, indicaran els acabaments de les 63 línies que integren el text del manuscrit.

Els caràcters itàlics representen les lletres compreses en les abreviatures. Pel demés, hem procurat, en el possible, la més fidel subjecció a l'original.

RECOGNOVERUNT PROCERES

ditas lo Recogoverunt proceres. Tit. XIII. Pere segon en lo privilegi concedit a la Ciutat de Barcelona. Dat en Barcelona a 3. dels Idus de Janer 1283» (pags. 30 i ss., per errata d'imprenta 22, en la recopilació de 1588-89, i 39 i ss.. en la de 1704).

* * *

El pergami té 735 mm. de llargada per 676 d'amplada. Caixa de l'escriptura: 662 x 639 mm. Els capitols, sense escapçalament ni rúbrica de cap mena, estan escrits consecutivament, separats els uns dels altres per ¶ ¶. La I inicial, gairebé esborrada, és poc perceptible. Els plecs fan també dificultosa la lectura d'alguns passatges. Està plegat en la part inferior, formant una franja de 35 mm. d'amplada. En aquesta mateixa part i a la distància de 225 mm. del marge esquerre, hi ha un trepat, i a 35 mm. d'aquest un altre, ambdós a 20 milímetres de l'extrem inferior del pergami. Per aquests dos trepats passen els fils vermell i groc dels quals penja el segell de plom de Pere II.^(*) Encara, a la banda inferior i a 215 i 245 mm. del marge de la dreita, trobem dos trepats més, ambdós distants 30 mm. de l'extrem inferior del document. D'aquests darrers trepats degué penjar el segell, avui desaparegut, del pri-

^(*) Aquest segell és identic al que descriu Segarra, «Sigillografia catalana», Barcelona 1916, vol. I, pàg. 207, § 32 (cf. ibidem, pàg. 115), i que reproduïx fotogràficament en la lamination XVIII. El creu de 1281 perquè aquest és l'any de la data d'un pergami referent a l'escrivania de Cervera» del qual penja un altre exemplar, tot i recomençant que trobant-se aquell «separat del document al qual degué anar adherit... no podem precisar la data».

Barcelona l'any 1495, ff. 277 v.º i ss., sota l'epigraf «*Priuilegis e altres coses faents per la Ciutat de Barcelona. E primerament lo priuilegi vulgarment dit reconquerint proceres.*» Després d'aquest títol i subtítol i de la rúbrica «*De concessione consuetudinum et priuilegiorum et libertatum a domino petro dei gratia Regis Aragonum et Sicilie facta Ciubus Barchinone in Curia Generali*», figura el text del famós privilegi que, començant al foli esmentat, termina al 286 v.º amb les paraules «*Acaba lo recognouerunt proceres.*»

En les altres dues edicions, així com en la traducció mitgeval catalana, un dels mss. de la qual edità aquesta Facultat de Dret (Barcelona, 1927), hom prescindeix de la resta del document a partir de la data (testimonis i signatures).

Les tres edicions i la versió citada, a diferència de l'original, anteposen a cada un dels 116 capitols que integren la part dispositiva, rúbriques atllusives a llur contingut, sense, però, que hi hagi coincidència entre algunes de les de l'edició gòtica i les corresponents de les dues elzevirianes, que porten a més els capitols numerats, ço que tampoc no trobem en la primera.

Forma el títol 13, llibre I del volum II de les compilacions segona (1588-89) i tercera (1704), i en elles, ultra l'omissió esmentada de la part final del document, hom prescindeix també de la invocació inicial. El text ve continuat després de l'epigraf i rúbrica següents: «*De las consuetuds de Barcelona, vulgarment*

VOLUM I

RECOGNOVERUNT PROCERES

(TRANSCRIPCIÓ DEL TEXT ORIGINAL)

PER

J A U M E M. M A N S

I

ANDREU MIÑARRO

BARCELONA
MCMXXXIII

Nota preliminar

EL privilegi anomenat «*Recognoverunt proceres*» que concedí als ciutadans de Barcelona Pere II l'11 de gener de 1283,^(*) té, ultra l'historico-juridic, un valor documental. És per això que, encara que hagi estat imprès en les tres Recopilacions catalanes, hem cregut convenient de donar una reproducció textual de l'original manuscrit que es conserva a l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

El text que donem a continuació és la transcripció literal del susdit pergami, anotant-hi les variants de les tres edicions oficials citades, per tal que el lector pugui apreciar sinòpticament llurs diferents lectures.

Sense arribar a l'edició paleogràfica, hem procurat de reproduir totes les grafies i particularitats de l'original, en quant tipogràficament ha estat possible.

El pergami, diplomàticament, tal com sortí de la cancelleria regia, el podem considerar inèdit. El text íntegre només ha estat imprès – amb les addicions i variants que advertirem – en l'edició gòtica de les «Constitucions y altres drets de Catalunya», teta a

et hoc quatumcunque jurauerit et renunciauerit
beneficio uelleyani et juri ypothece sue. ¶ Item in
sponsalicijs non requiritur in barchinona confen-
sus domini nec firmamentum nec confirmatio uel
subscriptio domini facta posteriori creditori mariti
ledit ius mulieris, immo semper remanet prior mu-
lier et potior in obligacione dotis et sponsalicij. ¶ Item quod uictualia¹⁰ quae aportantur in barchino-
na per mare uel terram de pane / vino / carnis / et
piscibus rescentibus / non marchentur nec pigno-
rentur pro debito alieno nec precium habitum de
uictualibus / nec etiam mercimonia inde empta
pignorentr nec etiam pignorentr uel retineantur
barce ligna uel jumenta aportancia dicta uictualia
et hoc etiam tam pro alienis debitibus quam propriis,
nisi in contractibus barchinone celebratis. ¶ Item¹¹
quod vicarius non pignorat pro debitis equitauras
illorum qui tenent eas ad proprium usum equitan-
di neque arma neque uelles nec apparatus lecti-
nec etiam caxiam. ¶ Item quod vicarius uel baju-
lus uel aliquis officialis non imponit penam aliqui,
nisi rixantibus uel comminantibus ad rixam. ¶
Item quod vicarius uel balulus uel aliquis dominus
qui dat judicem in causa non appellat a sentencia
contra eum lata / nisi¹² subditus uel emphiteota
appellaret quia tunc dominus potest petere melio

In xpissi nomine. Pateat vniuersis presentibus
et futuris Amen. Cum nos Petrus dei gratia arago-
num et filii Rex essemus in Ciuitate barchinone
perfonaliter constituti pro generali Curia cele-
brandi Cathalani ibidem probi homines et vni-
ueritas eiusdem Ciuitatis nobis humiliter suppli-
carunt ut eis de gratia et misericordia nostra
concederemus et approbaremus priuilegia concep-
ta eis per autecello² res nostros et antiquas con-
fuetudines quas in Ciuitate barchinone antiquitus
habuerant, quas confuetudines nobis scriptas
tradiderunt sicut fuisse et esse recognoverunt pro-
ceres et antiqui et jurisperi Ciuitatis eiusdem.
Supplicauerunt etiam nobis ut quedam alia capi-
tula et petitiones que inferius declarantur quas
nobis obtulerunt in scriptis eidem pro bono statu
Ciuitatis concedere deberemus. Nos itaque con-
fiderantes quod omnibus³ subditis nostris tener-
mur benefacere et quod Regalis benivolentie est
intendere utilitatibus subiectorum et eos gratijs 20

2. A; Quod cum. — 7. A: eidem. — 9. A: noctis antiques. B C: antiquas (claret
confuetudines. — 11. A B C: habuerunt. — 19. A: clementie. C: benevolentie — 20. A:
Iuditorum.

que portantur in. — 10. A B C: non marchentur nec. — 10-11. C: nec pignorarentur (sic). —
13. B C: pignorentr uel retineantur. — 15. A: quam pro propriis. — 17. A B C: non pignoret.
— 21. A B C: non imponat. — 24. A B C: non appelle.

ampliare volentes sequi uestigia antecessorum nostrorum gratis ex certa scientia per nos et omnes successores nostros concedimus approbamus ac etiam confirmamus vobis vniuerfis Ciubus et habitoribus barchinone presentibus et futuris perpetuo omnia priuilegia concessa siue facta Ciuitati et vniuerfati bar*l⁴* chitone a nobis uel antecelforibus nostris prout in ip/isis privilegijs plenius continetur. ¶ Similiter concedimus et approbamus ac etiam confirmamus uobis et successoribus uestris perpetuo omnes predictas conuetudines sicut nobis eas in scriptis deditis tenor quarum sic se habet. Recognouerunt proceres barchinone et antiqui et sapientes in jure antiquam esse confusetudinem quod quilibet poterat dare et legare in testamento uel donatione inter viuos uel quo cumque alio modo uoluerit res quas tenet pro alio in emphiteosim sine firmamento et consensu domini, dum modo non interueniat fraus. ¶ Item quod hereditas defuncti diuiditur in quindecim partes et quod octo partes sunt legitima. ¶ Item quod heres potest aditan hereditatem repudiare sine diminutione tamen hereditatis nisi habeat iutiam causam retentionis. ¶ Item quod uxor moritur uiro extantibus liberis in pupillari estate non

6-7. A C: Cluittati et vniuerfati. — 7. A: uel ab antecelforibus — 11. A: imperpetuum (sic). — 12. A B C: quarum tenor. — 12-13. A: barchinone antiqui. — 16-17. A: quocunque modo. — 20. A B C: diuidatur. — 21. A: partibus. — 21. A: et octo. — 22. A: potest ad aditum. — 23. A: diminutione hereditatis.

poteft petere dotem fibi folui, dum modo teneat bona et accipiat fructus et posfit uiuere compenter de bonis mariti uel de bonis suis parafernaliibus uel de justa negotiacione sua. ¶ Item si non sunt liberi non potest infra annum luctus dotem petere fibi folui, dum modo preltentur fibi aliena de bonis mariti infra predictum annum et quod post annum nisi fiat fibi solutio quod recipiat fructus et teneat¹⁷ bona quoniamque sit fibi satisfactum et nichilominus posfit petere dotem. ¶ Item quod uxor censeatur post mortem mariti possidere bona mariti pro dote sua et sponsafilio et quod faciat fructus suos. ¶ Item quod in eleccione eft creditoris uel conuenire principalem debitorum uel fideiufforem, Saluo fideiuffori quod possit tenere curiam per unum annum. ¶ Item si sunt duo uel plures debitores principales in solidum obligati etiam si renunciauerint noue constitutioni non tenentur aliquid soluere nisi partem suam nisi debitore alio absente uel egente uel non soluendo existente. ¶ Item eodem modo se habet consuetudo in fideiufforibus. ¶ Item quod fundus dotalis potest alienari dum uxor juret. ¶ Item quod uxor que obligatur cum marito in mutuo uel deposito non tenetur soluere dum bona mariti sufficiunt et in de*l⁹*fectu mariti teneatur ad dimidiad

1. B C: folui fibi. — 5. A: potest uxor infra — 5-6. A B: petere dotem. — 8. B C: folutio recipiat. — 11. A B C: mariti sui. — 14. B C: debitorum. — 16. A B C: Item quod II. — 18. A B C: quam partem. — 19. A: uel agente uel. — 21. A: fideiufforibus & cetera. B C: fideiufforibus & c — 22. A: dotalis posfit alienari. — 22. B C: alienari cum uxor.

usque ad mare. ¶ Item non datur de fabis ciceribus nec de alijs^(*) legumenibus que seminantur in vineis cluione^{(**) barchinone} aliqua decima uel primicia. [21] ¶ Item quod vicarij qui nouiter constituantur in barchinona jurant ad *lancta* dei euangelia in posse proborum hominum barchinone coram populo de stando consilio eorum et feruando iura et consuetudines barchinone. Saluo dominio domini Regis. ¶ Item quod in aliqua causa polt litem contestatam non conceduntur ferie messium uel vindemiarum scilicet mensis Junij et septembries. ¶ Item quod quando contentio est inter christianum et judeum et causa^[22] habet decidi per iurandum / quod iudeus debet jurare super plagis apud Ecclesiam sancti Iusti. excepto juramento calumpnie quod pretlatur super precepta legis coronam judge. ¶ Item quod proceres barchinone et ciues judicant homines in criminalibus. ¶ Item quod nemo potest aliquem reptare de battalia in curia barchinone nec curia confueuit recipere firmam nisi tantum de treugis fractis uel baufia uel traditione. ¶ Item quod omnis^[23] accio personalis uel realis que de jure communij debet tolli decem uel viginti annis extenditur usque ad triginta annos. excepta hypothecaria que extenditur usque ad

1. A B C: non detur. — 1. A B C: fabis et ciceribus. — 6. C: in manu, & posse. — 16. A: (uper decem precepta.

(*) alijs en part esborrat modernament.—(**) cinnium entre rattles en el ms.

ramentum utendo appellacione ipsum subditi uel emphiteote. ¶ Item quod proceres barchinone ordinant et constituant banna et vicarius banna ordinata per proceres barchinone facit preconizari et ea exigit et quod ipsi proceres possint mutare uel relaxare banna sine uoluntate vicarij et quod pena bannorum est vicarij. ¶ Item quod vicarius non licet capit aliquem de nocte pro banno qui possit dare fideiussorem et quod sagionis tenentur eum sequi ad domum fideiussoris ¶ Item quod vicarius non debet tenere aliquem captum qui uelit ydonee firmare jus uel se manu leuare ydonee, nisi pro crimen homicidij uel altero crimine de quo mereatur iusticiam corporalem. ¶ Item quod illi qui intrant barchinonam uel exeunt per mare uel per terram cum armis uel fine^[14] armis, non cadunt in banum. ¶ Item quod vicarius donat sex menses pro uendendis honoribus debitoris qui jurat se non habere res mobiles de quibus creditoris possit satisfacere. ¶ Item quod debitor debet scribere bona sua si hoc petat creditor. ¶ Item quod mercatores uel marinarij qui sunt receissuri per mare, non tenentur placitare super nouis caufis, dummodo assicurauerint se^[15] prosequi causam in redditu uatici et hoc postquam lignum barca uel nauis fuerit in mari uel parata ad uarandum. ¶ Item quod ali-

6. C: banna voluntate. — 12. C: indonee — 13-14. A B C: corporalem tuticiam mercatur. — 19. B C: pcfilit creditoris — 22-23 B C: teneantur — 25. A B C: lignum vel barca.

quis non possit repetrere aliquam rem ab illo qui
emit eam per curforem publicum & publice nisi
restituerit precium. ¶ Item quod notarius potest/
facere testamentum ipso solo existente cum tel-
tatore et quod, ipso facto siue notato in papiro,
uocet testes coram quibus dicat se fecisse^[16] tel-
tamentum ipsius testatoris. et quod ualeat ac si
audiuissent testamentum ipsi testes. ¶ Item quod
testamentum in quo sunt duo uel tres testes adhi-
biti ualeat. & non infirmatur racione testium. ¶ Item
quod ille qui cessat in solutione census per quo/
cumque annos cessauerit quod condemnatur in
duplo census et quod non cadit in comitium. ¶ Item
Item quod ille qui uendit uel dat in emphiteosim
alij rem sibi datam in emphiteosim sine conser-
ful^[17] & requisitione domini prestat duplex laudo/
mum & non cadit a re. ¶ Item si emphiteota non
tenet emparam sibi factam a domino prestat do-
mino quinque solidos pro empara fracta. et si em-
phiteota offert domino firmam juris cum effectu
tenetur dominus defemparare illud quod empar-
uit facta firma alias emphiteota non tenetur sibi
seruare emparam. ¶ Item quod emphiteota potest
obligare in firmamento juris rem^[18] quam tenet pro
domino. ¶ Item quod dominus potest emphiteote
— 7. A B C; valeat. — 8. A; audiuerint ipsi testes. — 9. C; sunt testes duo, vel tres A
B; testes, si vel, illi. — 12. A B C; condicetur. — 13. C; et non. — 15. A; aliquam
rein. — 16-17. A B C; laudantium. — 18. A; prestat. — 19. C; facta. — 22. A;
firma amb sic emphiteota. — 23. A; seruare ad emparam. B C; emparam seruare.

abstrahere autoritate propria portas si non soluit
ei censum die statuto. ¶ Item si non firmat sibi
jus potest sibi abstrahere portas. ¶ Item quod lo-
cator domorum potest conductori accipere res
propria autoritate sine sagione que fuerunt illate &
inuenient in domo locata pro pensione domus lo-
cate. ¶ Item quod locator prediorum potest propria
autoritate emparare conductori fructus qui fuerunt
in predio^[19] locato ratione pensionis non solute.
¶ Item si emphiteota uendit rem sibi datam in
emphiteosim quod proximior siue mediis emphite-
ota potest eam retinere & reducere in primo
statu. ¶ Item quod si dominus dicit censum non
effe solutum ab emphiteota quod ultra annum
statur juramento emphiteote super solutione fac-
ta. nisi in sequenti anno post illum annum^(*) tran-
factum quod dicit sibi non effe satisfactum de
precedenti probauerit dominus^[20] quod interpellar-
uerit emphiteotam pro solutione census dicti pre-
teriti temporis. ¶ Item quod ciues barchinone non
dant decimas nec primicias de oiliis nec fructibus
aliquarum arborum nec primicias etiam de fructi-
bus vinearum a Colle de cudines usque ad riariam
de orta. et a podio de aquilari & a colle de Cerola
— 3. A; potest abstrahere. 7. B C; item locator. — 8. A B C; fructus conductori. — 8.
A B C; fuerint. — 15. A; solutionem. — 17. A; dictur. — 21. B; dent decimas; C;
dent decimas — 21. B C; & primicias. — 21. A; de oiliis. — 21. B C; nec de fructi-
bus. — 23. A B C; codint. — 23. A; riniuum — 24. A; et podio. — 24. A B; aquila-
rio. — A; colle Cerola.
^(*) anuum amb tac de tuta recent.

parietum, ¶ Item *quod in pariete proprio uel comuni nemo debet facere fenestram uel lucernam.* ¶ Item *quod si aliquis habuerit socanyale super tenedonem alterius super quam aque discurrant quod si voluerit eleuare socanyale in altum / quod non potest ipsum socanyale ibi tornare.* ¶ Item super clau³² suris quod unusquisque habeat ponere partem suam cum vicino, et quod claufura domorum habet fieri de tribus tapijs, et claufura orti habet fieri de duabus tapijs in altum. ¶ Item *quod nemo potest habere uistam super alterum nisi primo aspiciat super tenedonem suam.* ¶ Item *quod nemo habeat arans in muro Ciuitatis barchinone nisi cum pariete burcega nisi faciat cum uoluntate eius cuius est murus.* ¶ Item *quod vicinus non possit*³³ *facere haciam juxta parietem vicini proprium uel communem nisi faciat ibi juxta parietem vicini bonum parietem de bono lapide et cemento de uno palmo et dimidio et de altitudine in quantum simus et aqua ascendunt.* ¶ Item *quod quilibet emphiteota potest dimittere rem quam tenet pro alio in emphiteofium dum modo soluat censum quem tenetur dare pro tempore preterito et restituerit instrumentum*^(*), *et quod faciat sibi instru-*

quadraginta annos contra debitorem possidentem rem obligatam uel eius heredes. ¶ Item est consuetudo in lucernis positis in pariete priuato uel communij illius qui lucem accipit per ipfas lucernas si ipse lucerne extiterint per triginta annos in pace et continue *quod ipse lucerne*¹⁴ non possint claudi a parte aduerfa. ¶ Item est consuetudo *quod si ille qui habet lucernas non habet instrumentum de lucernis ibi habendis nec aliquam tuitionem nisi tantum prescriptionem triginta annorum quod si clauerit eas operando ibi uel alio modo quod iterum non potest ibi habere lucernas.* ¶ Item est consuetudo *quod si de lucernis cloacis parietibus et anuanis qui sunt in honore qui tenetur pro aliquo quod si fiat aliqua questio de ipsis quod debet determinari per bajulum*¹⁵ *barchinone sive per suum judicem nisi forte ipsa questio fuerit posita in manu arbitrorum.* ¶ Item est consuetudo *quod si aliquis fecerit testamentum presentibus testibus in terra uel in mari iubique que sit in scriptis uel fine scriptis seu suam voluntatem etiam aliquo notario non presente in ipsa voluntate uerbotenus dicta uel scripta quod ualeat ipsa ultima uoluntas siue testamentum dum testes qui inter fuerunt ipi ultime uoluntati uel*

^{8.} A B C; illi qui habent. — ^{9.} B C; habent. — ^{11.} A B C; clauerint. — ^{12.} A B C; possint. — ^{14.} A; clavis de; B C; cloacis de; A B C; enuanis. — ^{15.} B; tenent. — ^{15.} A; fuerit; B. C; aliquo fuerit. — ^{18.} A; presentata. — ^{21.} B C; suam ultimam. — ^{25.} A; fuerint.

(*) (sic).

³ A B C; item II. — ^{4.} A B C; discurrunt. — ^{5-6.} A B; altum non. — ^{9.} A B C; habeat. — ^{10-11.} A B C; item nemo. — ^{11.} A; ultam in. — ^{11.} B; supra. — ^{11.} C; nl — ^{13.} A; atanc. — ^{13.} B C; atans. — ^{14.} B; in pariete. — ^{16.} B C; baſſiam. — ^{17.} A B C; propriam. — ^{17-18.} B C; faciat bonum. — ^{18.} A B; bonam. — ^{20.} A; fuit 23 B C; et quod.

testamento²⁶ infra sex menses ex quo fuerint in barchimona jurent in ecclesia sancti Justi super alterare sancti felicis martiris presente notario qui talia testamento conficit et alijs personis quod ipsi 5 testes ita uiderunt et audiuerunt scribi seu dici sicut in illa scriptura continetur siue in ultima uoluntate uerbotenus ab ipso testatore dicta, et quod est consuetudo barchimone quod in causis ubi petitur sacramentum²⁷ calumpnie preterari si causa est inter dominum et vassallum siue inter dominum et rusticum / quod vassallus siue rusticus qui fit solidus et affocatus ipsius domini debet jurare de calamonia et non dominus. ¶ Item quod in vicinis honoribus marginis intelliguntur esse superioris honoris. ¶ Item in citationibus et assignationibus dierum factis per vicarium uel judicem creditur et statut relationi unius sagionis dummodo reperiatur scriptum in capibreuo uel in²⁸ actis judicis.

20 ¶ Item quod aliquis qui fecerit injuriam corporalem alicui cui barchimone non potest guidari quod ueniat uel stet in barchimona per vicarium uel per alium officialem domini Regis nisi paratus effet firmare jus uel alias consentiret cui injuria effet illata. ¶ Item quicumque forenris qui itererit in

34. A B C: tale testamentum conficit. — 22. B C: veniet. — 22-23. B C: vel allum.

— 24. A: prestatre ius. — 25. A B C: item quod.

barchimona per unum annum et unam diem quod habeatur pro cive et non potest peti a domino de cuius dominio fuit oriundus. ¶ Item vicarius barchimone²⁹ non debet nec potest fejntromittere de percussionibus uel uulneribus illatis alicui nisi forte dicte percussionses uel uulnera effent periculose ad cognitionem et judicium chirurgorum excepto banno cultelli uel armorum salvo quod tenentur facere jus injuriatis. ¶ Item quod super judicio possessorio appellatur. ¶ Item quando instrumentum dotalicium fit in hec uerba: Ego talis dono tibi tali uxori mee tantum pro dote tua et sponsalicio, quod intelligatur tercia³⁰ pars ipsius quantitatis effe donatio propter nuptias. ¶ Item super solutionibus que sunt per campores barchimone alicui creditorj nomine sui debitoris quod creditur libris eorum si probentur jurari in posse vicarii barchimone. et hoc tam super debitiss cirographariis quam super alijs. ¶ Item quod quilibet potest habere arans per lare et per traues in pariete vicino fine impedimento lucernarum vicini que erunt ibi per triginta annos uel quod habeat ipsas lucernas³¹ cum instrumento. ¶ Item quod super pariete communij non debet aliquis caricare in toto uel in parte donec partem suam posuerit in misionibus

3. A B C: item quod. — 34. A: vicarius non. — 6. C: percusiones. — 6. A: et uulnera: B C: & vulnera. — 6. A: perniciose. — 6-7. B C: effent ad. — 11. A C: fit. — 13. B: quod in. — 17. A: junati. — 18-19. A: cirografatis. — 20. B C: atans. — 20. A: atans per lare.

non fit ibi fideiussor nec juramentum nec terminus et si tale instrumentum hostendatur non capitatur. ¶ Alia uero capitala et petitiones concedimus ut ijerius declarantur. Primum scilicet capitulum pifca³⁷ terie concedimus quod reducatur ad antiquum modum et primitum ulum nisi inter vos dictam uniuersitatem et tenentes pifcateriam aliter conuentum fuerit uel ordinatum. ¶ Item concedimus capitulum quod reuocetur officium quod contuleramus Ceruiano de riaria et quod de cetero aliquo tempore nec dictus Ceruianus nec aliquis aliis utatur in barchinona officio supradicto. ¶ Item concedimus capitulum bouagij quod de cetero per nos uel successores nostros in barchinona non accipi³⁸ piatur bouagium nec petatur. ¶ Item capitulum gabelle salis concedimus quod cassetur et quod quilibet possit sal aportare unde uoluerit et emere a quocumque uoluerit et vendere cui uoluerit. ¶ Item concedimus capitulum quod obseruetur constitutio edita per dominum Jacobum felicis recordationis patrem nostrum super usuris judeorum cassatis et reuocatis privilegijs in contrarium obtentis per judeos. ¶ Item concedimus capitulum quod rel³⁹ uocetur et cassetur ijmpolitio census five tributi quam feceramus de notariis.

barchinone. ¶ Item concedimus capitulum quod aliquis ciuis uel habitator barchinone non teneatur dare nobis uel baiulo nostro uel successoribus nostris de honoribus quos pro nobis uel successoribus nostris tenuerit pro laudimio tam de venditoribus quam stabilitimentis quam etiam de permutationibus nisi lo Cijnquante. et hoc concedimus tantum de nobis et successoribus nostris⁴⁰ fine perjudicio juris alterius. veruntamen intromitemus nos et tractabimus cum alijs pro quibus tenentur honores in barchinona quod ueniant ad equalitatem super ipso laudimio. ¶ Item concedimus capitulum quod aliquis non uendat nec donet nec promittat alicui faticam honoris qui per ipsum teneatur donec instrumentum factum de uenditione uel alienatione factus de dicto honore sibi fuerit presentatum. ¶ Item concedimus capitulum quod super⁴¹ lezdis tam maris quam terre siue de maibus lignis uel barcis uenientibus de pelec uel de Hispania. uel euntibus aut discarricantibus a Salou uel Tarrachone uel Dertuse / obseruetur et fiat sicut antiquitus est fieri consuetum. Et omnis lezda nouiter imposta uel introducta in barchinona uel apud Ceruariam / palamors / vinaxiam / luffanum Montemalbum / Tamaritum / Dertusam / uel alia

1. C; lit tibi; 3. B C; petitiones; 5. B C; ducatur; 10. A B C; riarta quod; 18-19. A B C; cuicunque uoluerit.

3. A B C; baiulo uel; 5. A; tenerint; 5-6. B C; venditionibus; 6. C; Itabilimea-
Hs; 7. C; concedimus [et] laudamus; 10. A B C; nos ac tractabimus; 14. A B C;
promittat nec donet; 16. A; alienatione que fecerit; B; alienatione de; C; alienatio-
ne facta; 18. B C; leudis; 19. A B C; baiulus; 20. A; Hispania; 20. A B C; cunctibus
ac; 21. A; Tarrachone Dertuse; 22. A B C; fieri eft.

loca reuocetur et cassetur.^[42] Et omnis nouitas cel-
set et fiat sicut consuetum est antiquitas. ¶ Item
concedimus capitulum quod aliquis lezarius ex-
traneus uel eius procurator non moretur continue
5 in barchinona et quod quilibet lezarius accipiat
lezdam suam in suo loco. ¶ Item concedimus ca-
pitulum quod ciues seu habitatores barchinone
non teneantur dare lezdam de chorijs que in ma-
cellis barchinone emerint / nisi sicut antiquitus
10 est fieri consuetum. ¶ Item concedimus^[43] capita-
lum quod naues lembi barce et quelibet alia uaſa
citium barchinone possint nauigare / intrare / exi-
re / carriare / et discarricare / emere / vendere.
et stare in quibuscumque locis uoluerint per por-
tus et alia loca Cathalonie. ipsis tamen soluenti-
bus jura et lezdas antiquitus consuetas. ¶ Item
concedimus capitulum quod quilibet habitator
barchinone possit nauigare et portare quascumque
merces uoluerit et quocumque voluerit^[44] excepto
20 grano / farina / ferro / armis / lenyam / filo de
exarcia et pegunta exceptis locis iunimicorum noſ-
trorum cum quibus habeamus guerram quam uo-
bis significauerimus. ¶ Item concedimus capitul-
lum quod quilibet ciuis barchinone possit transire
25 per quecumque camina seu loca uoluerit absque

2. A B C; antiquitus est consuetum: 45. A; continue Barchinone; B C; Barchi-
nona; 10. A B C; fieri consuetum est; 11. A. Barche; B C; Barchae; 13. B. C; uen-
dere, emere; 20. B C; fili; 21. A B C; pegunta et.

mentum absolutionis et faluo domino^[34] jure dete-
riorationis rei. ¶ Item est consuetudo barchinone
quod si filius est foris casatus de uoluntate patris
cum uxore et filia cum marito quod habeantur pro
emancipatis. ¶ Item quod facta foriscaſatione fi-
lius uel filia potest facere testamentum et alios con-
tractus fine uoluntate patris. ¶ Item si aliquis por-
tat commandas in uiaticis quod uxor illius qui
tenet commandam uel alias creditor non possunt
petere nec defendere alias merces que aportabun-
tur de illo^[35] uiatico in quo res fuerit comendata
ratione sponsalicij uel alia ratione / quoisque illi
qui fecerint commandas recuperauerint illas com-
mandas uel merces emptas de illa pecunia. ¶ Item
cum aliquis defunctus dimittit aliquam rem immo-
bilem filiis uel alijs quibuscumque / quod ipsi rem
a defuncto eis dimissam possint inter se diuidere
fine laudimio dominorum quocumque modo uo-
luerint. ¶ Item quod quilibet ciuis barchinone po-
test molere bladum suum ubicumque^[36] uoluerit
15 fine impedimento alicuius exceptis farnerijs et fla-
querijs qui debent molere ad molendina regalia.
¶ Item quod quilibet tenens comandam capitul-
pro comanda dummodo hostendatur instrumen-
tum comande contra eum purum scilicet quod
20

1. A B C; iure domino; 34. B C; patris est; 9. A B C; polisti; 10. A B C; uel defen-
dere; 10. A; defendere illas comandas que; 11. C; uiatico quo; 11. C; fuerint
comendatae; 13. A; fecerint recuperauerint; 19. B C; bladum molere; 21. B C;
Fornelis; 23. A B C; captiatur.

mitere judicia uel inquisiciones aliquibus qui non
fint iurisperiti. ¶ Item concedimus capitalum quod
scriptores seu notarij Curiarum bajule et vicarie
barchinone non intromitant se de officijs judicandi
✓ procurandi uel aduocandi¹⁵⁴ nisi tantum de officio
scribaniarum et quod recipient temparatum fal-
rium de scripturis sicut antiquitus est fieri consue-
tum. ¶ Item concedimus capitalum quod Carcel-
lariorum castri Curie nostra non recipiat ab in carce-
ratis ibidem nisi eo modo quo consuetum est fieri
antiquitus et quod non possit esse procurator judex
uel inquisitor. ¶ Item concedimus capitalum quod
aliquis ciuiis uel habitator barchinone non teneat¹⁵⁵
tur fuper aliqua petitione sibi facta per dominum
Regem uel alios litigare extra Ciuitatem barchino-
ne in causis principalibus. ¶ Item concedimus ca-
pitulum quod in causis appellantum caufarum
non excedentium sumam Mille solidorum affigne-
mus judices in Ciuitate barchinone sic quod non
teneatur quis litigare extra Ciuitatem. ¶ Item con-
cedimus capitalum quod aliquis lezdarus non
pignoret aliquem ciuem barchinone pro lezda fall-
lita uel non soluta nisi illum qui lezdam ipsam de-
buisse soluisse dum tamen faticam juris non inue-
nerit dictus lezdarus in Curia sub posse cuius

5

10
15
20
25

aliqua uiolentia uel impedimento soluendo jura et
lezzas antiquitus consuetas. ¶ Item concedimus
capitalum quod quilibet¹⁵⁶ ciuis barchinone foluat
et contribuat partem fibi contingentem in seruicijs
vicinalibus et inde non excusetur ratione aliquius
privilegij. ¶ Item concedimus capitalum quod qui-
libet habitator barchinone siue sit officials siue
franquerius contribuat in seruicijs regalibus partem
fibii contingentem in eis uel nos recipiamus ipsam
partem in computo nostro. ¶ Item concedimus ca-
pitulum quod aliquis homo qui sit¹⁵⁷ etatis Septua-
ginta annorum uel qui infirmetur uel mulieres
uidue uel pupilli non teneant ire nec mittere in
exercitum. Verumtamen si daretur redemptio pro
exercitu teneatur quilibet contribuere partem
fuam. ¶ Item concedimus capitalum quod in facto
farnarie obseruetur Ciuitati et habitatoribus bar-
chinone in aportando et uendendo farinam in Do-
mo sua uel ubi uoluerint fine lezda et molendo
ubi voluerint eo modo quod antiquitus extitit
consuetum. ¶ Item concedimus capitalum quod
cellet factum de escubiera et quod ulterius non fit
escubiera in molendinis. ¶ Item concedimus capi-
tulum quod illi qui habent priuilegia a nobis uel
antecessoribus nostris percipiendi aquam regui

9. B.C. uel quod. — 13. A.B. iure uel — 14. 15. A.B.C. pro dicto; 15. A.B.C. quilibet
teneatur. — 17. A: farine; B.C: larverie. — 19. A: sua eti B.C. sua. — 19. A.B.C. leuda.
— 20. A: voluerint; B.C: voluerit. — 20. A: quo — 22. B.C: defublera; A.B: quo
de cetero. — 23. A: molendino; B.C: in molendinis elublera; A.B.C: concedimus
quod.

nostri Comitalis / percipiunt ipsam aquam juxta
tenorem ipsorum priuilegiorum fine aliqua alia re-
demptione. Alij uero qui non habent priuilegia fi-
voluerint^[48] aquam ipsam emant ipsam uel com-
ponant nobis/cum uel bajulo nostro quia alio modo
oportet destruhi molendina. ¶ Item concedimus
capitulum quod quilibet ciuis barchinone possit
uendere oleum in Domo sua et quod nullus men-
furarius olei sit ausus emere oleum. ¶ Item conce-
dimus capitulum quod non contradicatur nec im-
pediatur alicui cuij uel habitatori barchinone
farracenus uel farracena captiuus qui baptize^[49] tur
qui post baptizatum restituuntur domino suo fine
aliqua obligatione et quod baptizatum uel bapti-
zatum possint mittere ad quascunque terras xpis-
tianorum maluerint. ¶ Item concedimus capitu-
lum quod farraceni et farracene iudeorum uel
judearum qui baptizabuntur sint liberi post bapti-
zatum ip/sis tamen neophytis soluentibus dominis
eorum precium in jure statutum. ¶ Item concedi-
mus capitulum quod de na^[50] uibus lignis uel barchis
transuentibus que non dederint palomeriam fir-
mam in terra uel non discarricauerint non detur
lezza nisi sicut antiquitus consuetum est. ¶ Item
concedimus capitulum quod aliquis corredor non

sit mercator illarum mercium de quibus erit curri-
tor nec de ip/sis mercibus teneat in Domo sua. ¶
Item concedimus capitulum quod priuilegium ju-
deis concessum ut possint mutuare su^[51] per rebus
furatis/reuocetur et cassetur. ¶ Item concedimus
capitulum quod aliquis judeus non possit uti jurif-
ictione uel districtu super xpistianos. ¶ Item fu-
per capitulo quod vicarij uel alij officiates no/tri
non faciant inquisitionem generalem uel specialem
contra aliquos ciues barchinone nisi de facto cri-
minali et quod inquisitio illa fiat cum uno jurispe-
riti et duobus probis hominibus / concedimus
quod fiat et procedatur super^[52] ip/sis sicut est anti-
quitus consuetum. ¶ Item concedimus capitulum
quod Curie vicariorum et bajulorum non uenda-
tur. ¶ Item concedimus quod vicarie et bajulia que
confueuerunt respondere et esse de predicta
bajulia et vicaria barchinone sicut fuit antiquitus
consuetum. ¶ Item concedimus capitulum quod
vicarij et bajuli possint facere compositiones gra-
tias^[53] et lexias de juribus Curiarum sicut antiqui-
tus fieri confuevit et quod ea que fecerint robur
obtineant perpetue firmatatis. ¶ Item concedimus
capitulum quod vicarij uel bajuli non possint co-

1. A B C; nostri reguli. — 2. B C; fine alla. — 4. A B C; emant eam. — 5. A B C; uel
cum; A; nostro generali; C; nostro quid. — 9. A B C; uendere. — 12. A B C; baptiza-
tur. — 13. A B C; post habitum. — 15. A; quascunque partes et.; B C; quascunque
partes &. — 16. A; maluerit. — 18. A; baptizantur. — 21. A B C; barchis. — 23. C; dif-
carricuerint. — 25. A; curior; B C; curitor.